

כשנתקלים בסיפור מעשה ידי סופר.
אשר מוניטיו הן בתחום אחר, מתחרך
מלכתחילה יצר הכדקנות, שיש בו משום
שמירה על התחומים: מה לפלוני ברשות
זו שאינה שלו, כביכול, האין כאן שמי-
נית שלא כדרכה? בזיקת-היסוס מעין
זו יקדם אולי הקורא גם את סיפורו של
ישראל כהן: „סנסנה“. ותחילה תמצא
לה חששות זו אילו סמוכין. בראשית
הסיפור נתקלים. אנו בתיאור-שבת-
חכמות שטעמו לפגם: „אך אין שום תר-
עומת נראית על פני היער. אפשר שלפי-
ני שנים, בהיות העצים רכים ומלאי כוח
עלומים והתנגדות, אפשר שנלחם אז
היער עם ממשלת הלילה והיה מניס את
צלליו שחדרו אליו קודם זמנם. אולם
במידה שהוא מוסין, תש והולך כוחו
והריהו מקבל באהבה כל טמשלה וכל-
כד שתשרור מנוחה שלמה במחיצתו...“
„הבה נתחכמה“ בגון זה, שדונמתו אנו
מוצאים לפרקים גם בשירים, הוא תי-
לופה של שירה, אולם משנכנסים לעצם
מחיצת הסיפור, ההיסוס מתפוגג והולך.
ניתן ללכת אחרי מספר זה, היודע לש-
וות טעם חידוש לדברים נודעים והמ-
ביא לנו חדש גם משלו. תיי הקבוצה,
שמסגרתם החיצונית קבועה, הם נושא
קל למספר, אשר דברים שבשיגרא הם
עיקר אחיזתו, ונושא קשה ביותר למספר
שהשיגרא קונם לו. בסיפורו של ישראל
כהן אנו מוצאים את ביקור-האורחים
הנודע ואת ה„שיתה“ הנודעת גם היא,
אבל בצדם אנו מוצאים גם אותו יש,
שעושה את הסיפור לסיפור.